

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **Z., s.r.o.**, IČO X., so sídlom T., zast. : *JUDr. K. K.*, advokátkou z Advokátskej spoločnosti P. s.r.o., so sídlom Ž., proti žalovanému : **Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom Štefanovičova č. 13, Banská Bystrica o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.09.2008 č.k. 2 S 174/2007-38, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. septembra 2008 č.k. 2 S 174/2007-38 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. : MF/017195/2007-243 zo dňa 10.05.2007 žalovaný správny orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Správy finančnej kontroly Zvolen č. FZ-404/263/2007 zo dňa 13.02.2007, ktoré potvrdil.

Svoje zamietajúce rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky vykonalo u žalobcu následnú finančnú kontrolu zameranú na dodržanie

zákonných a zmluvných podmienok použitia finančného príspevku v rámci Príspevkového programu ŠTART 2000 poskytnutého Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou na základe Zmluvy č. ST-005682-2002 z 28.11.2002. Príspevok bol poskytnutý na realizáciu projektu: zvýšenie výkonností a rastu efektívnosti výroby – nákup šijacej a žehliacej techniky na výrobu bielizne a vrchného ošatenia.

Vykonanou kontrolou bolo zistené porušenie podmienok poskytnutia štátnej pomoci, ktoré sa podľa ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v nadväznosti na ustanovenie § 37 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 523/2004 Z.z.“) posudzuje ako porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n) cit. zákona.

Žalovaný najmä vychádzal z textu čl. IV. písm. b) hore cit. zmluvy a bodu 9. Metodickéj príručky, podľa ktorých na bol žalobca po dobu 5 rokov od uvedenia investičnej akcie do prevádzky povinný preukazovať prevádzkovanie obstaraného majetku z podporného úveru. Avšak finančnou kontrolou bolo zistené, že žalobca dňa 30.08.2002 prenajal nájomnou zmluvou majetok, obstaraný z podporného úveru (t. j. stroje a zariadenia) spoločnosti Z. a.s., T., ktorá ich od podpísania tejto nájomnej zmluvy začala užívať na výrobné účely.

Na základe uvedených zistení bolo žalobcovi uložené podľa § 31 ods. 3 v spoj. s § 31 ods. 7 zák. č. 523/2004 Z.z. odvieť finančné prostriedky vo výške 1.400.000,- Sk Štátnej pokladnici a ďalej povinnosť zaplatiť penále vo výške 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, za každý aj začatý deň.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu zo dňa 18.06.2007 na Krajský súd v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa po preskúmaní veci konštatoval, že nakoľko boli napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

S odkazom a citáciou zákonných textov uvedených v § 18 ods. 1 zák. 231/1999 Z.z. a § 31 ods. 1, ods. 3, ods. 7 a § 37 ods. 3 zák. č. 523/2004 Z.z. a s prihliadnutím na Príspevkový program ŠTART 2000 bolo krajskému súdu preukázané, že podľa vlastného podnikateľského plánu žalobcu tvoriaceho prílohu žiadosti o poskytnutie finančného príspevku, mal byť tento príspevok použitý na nákup strojov, ktoré mal žalobca využívať pre vlastnú výrobu vlastnými zamestnancami, bez zmienky o tom, že by žalobca hodlal obstaraný majetok prenajať tretiemu subjektu. Už samotné označenie podporeného projektu : „Zvýšenie výkonnosti a rastu efektívnosti výroby – nákup šijacej a žehliacej techniky na výrobu bielizne a vrchného ošatenia“, jednoznačne podľa krajského súdu podporuje záver o snahe zvýšiť výrobné kapacity žalobcu a podporiť jeho vlastnú produkciu.

Napriek tomu, že zmluva o poskytnutí finančného príspevku neobsahovala výslovný zákaz prenajať obstaraný majetok, krajský súd zaujal ten názor, že taký výklad zmluvných ustanovení, ktorý by umožňoval žalobcovi prenajať obstaraný majetok tretej osobe pred uplynutím piatich rokov od obdržania príspevku, je úplne vylúčený.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 01.10.2008 (č.l. 45) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca po tom, čo podrobne zrekapituloval doterajší vývoj v správnom a prvostupňovom súdnom konaní vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu (nesprávne skutkové a právne posúdenie veci krajským súdom), že žalobca porušil rozpočtovú disciplínu, ale naopak splnil všetky podmienky podľa článku IV Zmluvy, ďalej zákon, ani zmluva nezakázali žalobcovi prenajať stroje tretiemu subjektu, žalobca rozvíjal remeselnú výrobu ako aj služby priemyselnej povahy, tiež Správa finančnej kontroly nemá právo samovoľne vykladať znenie zákona a ani sa domnievať a predpokladať práva, ktoré zo zákona nepriamo podľa nej vyplývajú a žalobca sa naopak domnieva, že dodržal nielen samotný projekt ale aj podmienky poskytnutia podpory.

Ďalej podľa žalobcu mu zákon nezakazoval prenajať stroje tretiemu subjektu, pričom splnil všetky zákonom a zmluvou dané články, za ktorých bol finančný príspevok poskytnutý. Ak zákonodarca chcel, aby prijímatelia príspevkov nesmeli, resp. mali zakázané prenajímať stroje, ktoré z príspevku kúpili, mal možnosť v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky takéto ustanovenia dať priamo do zákona.

Rovnako, ak boli kontrolóri toho názoru, že žalobca prenajatím strojov porušuje zákon, nemala Slovenská záručná a rozvojová banka vyplatiť príspevok.

Správny orgán v zmysle Ústavy Slovenskej republiky nie je podľa žalobcu oprávnený „domýšľať“ si, čo chcel zákonodarca zákonom povedať, a ani oprávnený podávať záväzný výklad zákonov, nakoľko touto právomocou disponuje výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky.

Správny orgán svojím tvrdením, že nie je viazaný názorom inej kontroly, mal podľa žalobcu priviedol žalobcu ako účastníka konania do právnej neistoty, kedy dôverujúc výsledku skoršej kontroly, na základe ktorej mu bol vyplatený príspevok, konal vo viere v túto kontrolu, pričom ďalšia následná kontrola spochybnila prvú kontrolu.

Žalobca teda zhrnul nesprávnosť postupu odporcu v nedostatočnom, nepresnom a neúplnom zistení príčiny podľa odporcu údajného porušenie rozpočtovej disciplíny a vylúčenia možného zavinenia na strane pracovníkov Slovenskej záručnej a rozvojovej banky.

Žalobca popri vyslovení požiadavky, aby sa odvolací súd na prejednanie vytýčil termín pojednávania, požadoval zmenu rozsudku krajského súdu tak, že návrhu žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a prizná náhradu trov súdneho konania.

Z vyjadrenia žalovaného z 23.10.2008 (č.l. 53) vyplýva, že v predmetnom odvolaní nie sú uvedené žiadne nové, či iné právne skutočnosti, ktoré by mali akýkoľvek vplyv na petit a právne odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a zastáva právny názor, že v danom prípade neexistuje právny dôvod na to, aby konajúci súd vyhovel odvolaniu žalobcu. Preto požaduje, aby ho odvolací súd potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

Počas odvolacieho konania žalobca zaslal Žiadosť o odklad vykonateľnosti rozhodnutia Správy finančnej kontroly Zvolen č. FZ-404/263/2007 zo dňa 13.02.2007, právoplatného dňa 14.05.2007 v spojení s rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/017195/2007-243 zo dňa 10.05.2007. Hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky listom zo dňa 03.04.2009 v zmysle § 250c ods. 1 O.s.p. upovedomil žalobcu, že nevyhovuje jeho

žiadosti, tento požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky o prehodnotenie tohto stanoviska. Najvyšší súd Slovenskej republiky musel jeho žiadosť listom zo dňa 17.06.2009 odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, a preto v medziach odvolacích dôvodov a argumentov postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd v svojom odôvodnení iba obmedzil na právne vyhodnotenie námietky žalobcu, že rozsudok krajského súdu je vo vzťahu k namietanému nesprávnemu posúdeniu veci krajským súdom nezákonný.

Žalobca predovšetkým namietal, že zákon mu výslovne nezakazoval prenajať stroje tretiemu subjektu. Najvyšší súd s touto námietkou vzhľadom na ust. § 6 ods. 6 zák. č. 231/1999 Z.z. nemôže súhlasiť.

*Podľa § 6 ods. 6 zák. č. 231/1999 Z.z. štátna pomoc na obstaranie majetku podľa odseku 2 sa môže poskytnúť podnikateľovi za podmienok, že sa písomne zaviazá **využívať** takto obstaraný majetok najmenej počas piatich rokov a podiel podnikateľa na obstaraní majetku je aspoň 25%.*

Že sa žalobca písomne zaviazal využívať majetok obstaraný z osobitných prostriedkov, o tom nie sú žiadne pochybnosti. Táto skutočnosť priamo vyplýva z čl. II. a čl. IV. písm. b) Zmluvy č. ST- 005682-2002 z 28.11.2002, a práve to je ten príkaz, z ktorého na základe logickej negácie vyplýva zákaz, že predmetný majetok za účelom „zvýšenia výkonnosti a rastu efektívnosti výroby- nákup šijacej a žehliacej techniky na výrobu bielizne a vrchného ošatenia“ nebude využívať iným spôsobom, ako napríklad predmet výpožičky alebo nájmu. Preto správne postupoval krajský súd, keď uvedené závery správneho orgánu potvrdil ako právne správne.

Rovnako, námietka žalobcu, že ak boli kontrolóri toho názoru, že žalobca prenajatím strojov porušuje zákon, nemala Slovenská záručná a rozvojová banka žalobcovi vyplatiť príspevok. Tato námietka je pre súdne konanie irelevantná, lebo žalobca nepredložil dostatočné dôkazy, ktorí kontrolóri a kedy dospeli k názoru, že žalobca prenajatím strojov porušuje zákon. Ak žalobca vychádza zo záznamu z 02.12.2002 (Príloha č. 4/1), potom v tomto zázname absentujú akékoľvek negatívne zistenia kontrolórov Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, že by žalobca mal vôbec niečo porušovať.

Ako celkom neopodstatnenú musel Najvyšší súd zamietnuť námietku žalobcu, že správny orgán v zmysle Ústavy Slovenskej republiky nie je podľa žalobcu oprávnený „domýšľať“ si, čo chcel zákonodarca zákonom povedať, a ani oprávnený podávať záväzný výklad zákonov, nakoľko touto právomocou disponuje výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky. Každý správny orgán v rámci svojej vrchnostenskej právomoci je oprávnený k vykonávaniu právnych predpisov formou ich aplikácie, tzn. že za formu aplikácie ako aj za dosiahnuté výsledky správny orgán nesie zodpovednosť, avšak nie je mu možné pričítať na ťarchu samotnú aplikáciu právnych predpisov ako zakázanú mu činnosť. Záväzný výklad zákonov Ústavy Slovenskej republiky prostredníctvom svojho čl. 142 ods. 1 zveruje všeobecným súdom. Naopak Ústavný súd je v zmysle čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Takisto sa Najvyšší súd nemohol stotožniť s názorom žalobcu, že správny orgán svojím tvrdením, že nie je viazaný názorom inej kontroly, priviedol žalobcu ako účastníka konania do právnej neistoty, kedy dôverujúc výsledku skoršej kontroly, na základe ktorej mu bol vyplatený príspevok, konal vo viere v túto kontrolu, pričom ďalšia následná kontrola

spochybnila prvú kontrolu. Zo spisu však pre Najvyšší súd vyplýva, že prvá kontrola bola vykonaná pracovníkmi Slovenskej záručnej a rozvojovej banky dňa 02.12.2002 (zápis z Prílohy č. 4/1), a naopak žalovaný vykonal kontrolu až v marci 2006, pričom závery kontroly z roku 2002 nemohli byť pre neho záväzným stanoviskom.

Najvyšší súd ako súd odvolací vzhľadom na smerovanie argumentov uplatnených žalobcom v jeho odvolaní uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca je zodpovedný za hospodárenie zo zverenými prostriedkami verejných financií. Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

Na základe hore uvedených skutkových zistení ako aj právnych záverov, s prihliadnutím k odvolacím dôvodom a námietkam žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi, ktorý si včas uplatnil podľa § 151 O.s.p. svoj nárok na náhradu trov konania, je možno toto právo priznať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 3. novembra 2009

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová